

„JA SOM CESTA I PRAVDA, I ŽIVOT

LEKCIA: Jn 14,1-6

TEXT: Jn 14,6

Milí bratia a milé sestry!

Kedysi dávno sme na našej spoločnej bohoslužbe hovorili o desiatich pannách. Povedali sme si vtedy, že je nesmierne dôležité dať si očistiť knôty svojich lampášov, dať si ich naplniť olejom – darom Ducha Svätého. A je tiež nevyhnutné neuspokojiť sa s tým, že ho máme dost' v lampáši, tak, ako to urobilo tých päť pochabých panien, ale treba si Ho vziať aj do nádob, do zásoby, lebo ináč sa pred nami môžu zatvoriť dvere milosti a náš Pán Ježiš nám môže povedať: „*Nepoznám vás!*“ Či teda niet záchrany? Ako máme žiť, aby nás Ježiš takto nezavrhol?

On nás nenecháva bez rady a pomoci. Predtým, než odišiel na kríž, prešiel cez brány hrobu a pekla, až k prázdnej hrobu a do neba, k svojmu Otcovi, pouča svojich znepokojených učeníkov a vraví im: „*Ja som Cesta i Pravda, i život.*“ Ani my sa nemusíme znepokojovať, nemusíme podliehať učeniu o presnom počte, o tom, že do Božieho kráľovstva môže vojsť len tých 144 000 ľudí. Nie, lebo Ježiš je Cesta i Pravda, i život.“ A „*V Dome Jeho Otca je mnoho príbytkov.*“ Skúsme sa spoločne dnes zamyslieť nad tým, čo pre nás znamenajú tieto 3 známe slová: *Cesta, Pravda a Život.*

Človek, spoločnosť i ľudstvo kráčajú smerom k smrti rôznymi cestami. Každý si myslí, že cesta, ktorú si vybral on, je tá najsprávnejšia, najbezpečnejšia. Ale čo robí cestu bezpečnou a dobrou? To, či človek, idúc po danej ceste, dôjde k cieľu, ku ktorému sa chce dostať. Ale čo je tým ľudským cieľom, ktorý svieti aj za bránami smrti? Večný život! Večné a nikým, ničím nenarušiteľné spoločenstvo s Darcom večného života, s Bohom. Nie je to nepatrný cieľ a pre jeho dosiahnutie musíme vynaložiť nemálo námahy. Hlavne teraz, keď sa človeku otvára tak veľa ciest. Cesta rýchleho zbohatnutia, veľkého úspechu, klamlivej zbožnosti a tak ďalej. Ale aké ciele dosiahnu ľudia, ktorí sa vydali týmito cestami? Tí, ktorí kráčajú po ceste rýchleho zbohatnutia, sa stanú spútanými svojimi peniazmi a svojím bohatstvom. Tí, ktorí sa ženú cestou veľkého úspechu, sa môžu veľmi rýchlo sklamať. Falošne zbožní rýchlo zistia, že nemajú skutočných priateľov, a tí, čo uverili nepravému učeniu, našťastie zvyčajne vytriezvejú a zistia, že nechodili po správnej ceste.

„*Ja som Cesta, Pravda i Život.*“ Vraví dnes Pán Ježiš nám všetkým. Nemusíte hľadať iné cesty, nemusíte na ne vykročiť, pretože Ja som. Som tu pre vás. Pre vás som sa stal Cestou. Cestou k istému cieľu. Celkom, úplne k Otcovi.

Kedy povedal Ježiš tieto slová? V najťažších chvíľach svojho života. Vtedy, keď seba i svojich učeníkov pripravoval na to, že On odíde k svojmu Otcovi, ale tento odchod nebude ľahký. Vtedy, keď hovorí svojim učeníkom, že Syn človeka musí trpieť, musí byť zradený, mučený, musí zomrieť, aby mohol byť vzkriesený z mŕtvych. V srdciach učeníkov sa, samozrejme, rozmohol veľký smútok a ovládlo ich znepokojenie. Preto musel Ježiš upokojovať svojich učeníkov slovami: „Nech sa vám srdce neznepokojuje!“ A tak k Nemu, do Jeho kráľovstva, neprichádzame ako cudzinci, pretože ak vezmeme na seba denne svoj kríž a ak Ho budeme denne nasledovať na ceste kríža, On nás nezavrhne, nezatvorí dvere pred nami, nepovie, že nás nepozná, ale vovedie nás do Božieho Kráľovstva.

Môžeme sa spoločne opýtať, či cirkev mala vždy toľko sily, aby nasledovala Ježiša cestou kríža, či sa dokázala zaprieť, aby išla za ním. Či cirkev pomáhala, či náš cirkevný zbor pomáha svojim veriacim vždy ísť cestou kríža? Lebo cirkevní otcovia už dávno vyriekli: „*Extra ecclesiam nulla salus*“, čiže „Bez cirkvi nie je spasenie.“ Len tí môžu byť spasení, ktorí sú zjednotení s Kristom, s Hlavou cirkvi, ktorí svoj život stavajú na Ježišových základoch. Akými cestami kráčala cirkev?

Nechcela by som dnes robiť historickú prednášku o cestách cirkvi, ale keď si všimneme cestu cirkvi, môžeme spoznať i naše vlastné cesty. Ved' tieto cesty, cesty cirkvi, sú vlastne aj našimi osobnými cestami:

a) Ježiš chodil po svojej pozemskej púti cestou ustanovenia cirkvi. Musel spoznať, že Jeho cestou, Jeho cieľom je činiť učeníkmi všetky národy, aby ich svojím učením a svätým krstom učinil údmi svojho tela, musel zistiť, že má kde pracovať, že miestom výkonu Jeho služby nie je len Izrael, ale celý svet. A takéto ustanovenie, takéto sebauvedomenie sa musí uskutočniť aj v srdci každého z nás. Aj my si musíme uvedomiť, čo je naším cieľom (večný život), musíme si nájsť miesto činnosti, musíme si nájsť miesto svojej činnosti, musíme si nájsť miesto v cirkvi, v zbere, v spoločnosti, na pracovisku, v rodine a musíme sa zaprieť, zveriac náš život do rúk jedinému Pánovi – Ježišovi.

b) Po Ježišovej smrti sa cesta cirkvi zmenila. Ježišova cirkev musela nastúpiť na cestu schovávaní sa a prenasledovania. Rímska ríša sa cítila byť ohrozenou, jej členovia sa báli Kristových prívržencov. A túto cestu aj väčšina z nás prešla počas socialistického putovania na púšti.

c) Potom, počas vlády Konštantína Veľkého Milánsky Edikt ustanovil kresťanstvo za rovnoprávne náboženstvo a cesta kresťanov sa stala až takou rovnou, že tí, ktorí ňou kráčali, splynuli so štátnou mocou a stratili svoju identitu. Či sa táto cesta tak trochu nepodobá i tej našej, bratia a sestry? Cirkev by mohla pokojne fungovať, nikto ju neohrozuje, každý sa môže stať jej členom, a tak sa po revolúcii aj značne znásobil počet členov cirkvi. Ale či to nie je strata identity? Často chýba osobný vzťah medzi farármi a členmi zborov, často chýba osobné spoločenstvo medzi presbytermi a členmi zborov. A cirkev si pokojne ide svojou cestou. Aj cirkevný zbor si vykračuje tou svojou. I človek si ide svojou cestou – často bez Boha. Až keď máme nejaké problémy, snažíme sa spojiť a pokúšame sa o to, aby nás nepremohol satan a modly.

d) Preto musela neskôr cirkev nastúpiť na cestu reformácie. A musíme aj my nastúpiť na túto cestu obrodzenia, znovuzrodzenia. Ale aj na tejto ceste možno zdrevenieť, skostnatieť. Preto by sme sa mali vydať na cestu každodennej obnovy, vykročiť na cestu každodennej re-formácie. A touto Cestou je sám Pán Ježiš Kristus. On nás nevedie nejakou neznámou cestou, jednou z mnohých ciest, lebo On sám je tou pravou Cestou pre nás. On nie je jednou z mnohých ciest, On je tou pravou a správnou Cestou. Nemýľme sa, Ježišova Cesta to nie je iba Cesta Desatora, cesta prikazov a nariadení, On sám je tou Cestou. Toto všetko sú iba akési zábradlia, semaforey, smerovky, ktoré Hospodín určil, aby sme sa vyznali na tej správnej ceste.

Lebo On nie je iba Cestou, ale aj Pravdou. On nie je jedným z učiteľov pravdy, On sám je Pravdou. On je stelesnením, naplnením a zjavením Božej Pravdy. On sám je Pravdou, lebo Pravdu zjavuje verne. Ale On je pravdou i preto, lebo On ospravedľuje človeka. Jeho Pravda nás učí byť hodnými stáť pred Jeho súdnou stolicou. A skrz tejto Pravdy či tohto ospravedľovania získava človek život. Život večný.

Lebo Ježiš je Cesta i Pravda, i Život. On sám je prameňom, silou, darcom života. Pozemského, nebeského, večného života pre tých, ktorí sú ochotní nastúpiť na úzku, trnistú cestu, ktorí sú ochotní nasledovať Ho i na ceste kríža. Lebo len touto cestou, len cestou kríža možno dôjsť k večnému životu.

„Nikto nemôže prísť k Otcovi, ak len nie skrz mňa.“ Lebo len On môže priviesť cirkev, každého jednotlivca, k tomu bezpečnému cieľu, ktorým je večný vzťah s Bohom, isté miesto v Jeho Kráľovstve.

Milí bratia, milé sestry! Hovorili sme o tom, aká bola cesta cirkvi v minulosti. Len na nás je, aká bude o niekoľko mesiacov, rokov, desaťročí. Či zopakuje niektorú zo spomenutých ciest, alebo nastúpi na cestu každodennej reformácie. S Ježišom, ktorý je Cesta i Pravda, i Život. Táto Cesta svietí pred nami jasne. Je ňou Ježiš. Len sa Mu zverme! Prijmime Jeho Pravdu a žime Jeho Život. A môžeme si byť istí, že On nás privedie k cieľu.

Nech nám Hospodín pomôže, aby nám záležalo na našej ceste i na ceste nášho cirkevného zboru, našej Cirkvi. Nech každého z nás posilní vstúpiť do Jeho loďky, zaprieť samých seba a nastúpiť na cestu kríža, na ktorej nájdeme Pravdu i večný život. Amen.